

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Pavli Segneri E Societate Jesu, Qvadräginta Sermones

Segneri, Paolo

Antverpiae, 1695

Sermo XXXIX. In Festo S. Iosephi. Ex eo, quod inter omnes homines Divus Iosephus Virgini in Sponsum assignatus sit, colligitur, quantum gradum & gratiæ, & gloriæ versimiliter in Cælis obtineat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52734](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52734)

SERMO TRIGESIMUS NONUS

IN FESTO SANCTI IOSEPHI.

Ioseph autem vir ejus, cum esset Iustus. Matth. 1.

Mulieris bonæ beatus vir. Eccles. 26.

Nemo sanè hominum à magnis Principibus & tanto studio inquiretur, & inventus majori habetur in pretio, quàm excellens, & eximius encomiastes si cum pro meritis æstimare, ac pariter consequi possent: Famigeratus ille Macedo, Alexander, cui nihil amplius supererat vel ad fortitudinem sublime, quod exequi, vel ad fortunam prosperum, quod æmulari posset, infelicem se tamen existimabat, quòd Homero careret, nec erubuit lachrimis suis Achillis tumulum aspergere, non æmulatione meritum ejus & rerum gestarum, sed unicâ Encomiastis, quem fortis erat, invidia correptus. Nec solus ille simili ambitione laboravit; certè Spartani, cum in campum contra hostes egredierentur, minimè dignati sunt, sese Marti commendare, Heroi tam bellicoso; Mutis tamen sacrificia litabant, foeminis imbellibus: indicare eâ te cupiebant, tantum se suis viribus & animis tribuere, ut ad victoriam DEI patrocinantis auxilio minimè uterentur.

quidem, indigere se tamen Musarum alumno & encomiaste, qui diguum victoribus tantis epinicion posset canere. Ita Marius Rusticanus blanditus est Blozio, Pompejus magnus suis sumptibus aluit Theophanem, Decius Brutus Accio favit, eâ solùm spe lactati, quòd immortales in eorum voluminibus essent supervicturi, quòdque sanè admirationem metetur, locupletis cujusdam juvenis, cui Varo nomen, memini, ita referente Philostrato, qui condiscipulis suis sæpenu-mero pecunias ad usuram elocavit, hac tamen conditione, ut, si in Academia publicè declamare sibi contingeret, quasi admiratione moti, in publicas acclamations & applausus erumperent, & è sedilibus assurgentes, elevatis palpebris exclamarent: Euge belle! Euge benè! nec posthac ullo solvendi census debito tenerentur. Tanti fit ab hominibus non spontaneus duntaxat, verùm & emendicatus encomiastes. Hoc si ita est, quo ergo crit in pretio DEI ipsiusmet Encomiastis elogium? ille sanè, qui solus omnium, nec affectu ullo duci aut

R. P. Segneri *Quadragesimale.*

T t t

vult

vult aut potest, ut aliquid ultra metita deprædicet, nec ob vilitatem mentiri, nec ob ignorantiam decipi valet. Verum paucis profectò tanta fors obtigit, negari tamen minime potest, inter primos istorum S. Josephum numerari posse, ad cujus laudes audiendas majori hodie lætitiâ & sollicitudine accurristis, quàm si ad vestram encomia auscultanda vos invitasset. Non à me tamen, verùm ab æterna veritate, succincto unius verbi compendio, insignem Papegyrin refert, dum per Antonianam, ut quondam fidelis Abraham, pius David, Daniel prudens, Moyses mansuetus audit, ita ille *Iustus* appellatur. *Ioseph autem cum esset Iustus.* Quid porrò hoc iusti nomen significat? quid complectitur? quid dignitatis, & excellentiæ continet? loquatur ille, qui in explicandis scripturæ sacre oraculis Doctoris maximi laureâ insignitus est, loquatur, inquam, Hieronymus, dignissimus sane, cui fides ab omnibus integra attribuitur: *Iosephum vocari iustum attendito.* Verùm quâ de causa? quove merito? *propter omnium virtutum perfectam possessionem.* Quid autem de homine majus, ampliusque dici potest, quàm illum omnem virtutem, & perfectè quidem possidere? an non hoc Elogium sublime juxtâ & summum vobis esse videtur? non ergo, quasi adhuc dubitemus de eo, quod certum est, Josephum nimirum Iustum fuisse, sed ut videamus, an talis Iustus dicendus sit, Sanctus ille, excelsus & eminens, qualem adducta Divi Hieronymi commentatio

describit, in præsentiarum solidis rationum momentis considerabimus, ad quam nimirum perfectiōnis excellentiam, & gradum D. Josephus erectus sit, aut suâ ipse operâ evelerit. Cùm verò de rebus, ab eo gestis, dum viveret, pauca admodum, de beata verò ejusdem morte nihil posteritatis memoriæ sacri annales reliquerint, quid nobis faciendum est? Certè de meritorum ejus magnitudine ex eo solum ratiocinandum erit, quid cuiusvis perspectum est; palam autem est unicuique Sponsum Virginis fuisse: *Vir ejus.* Talem Eum appellant singuli, reverentur omnes, an non ergo hoc ipsum maximam in eo perfectiōnem arguit, cùm ipse talis sit? marifestandum igitur superest, Josephum Sponsum illum longè fortunatissimum fuisse inter omnes, cui non absque invidia Ecclesiasticus acclamavit: *Mulieris bona beatus vir.*

II. Fuit ergo Josephus Mariæ Virginis Sponsus, *mulieris bona.* Vel ut loquamur meliùs: mulieris optimæ. Sed quid hoc? nolite quæso decipi, non enim Josephus Sponsus Virginis erat, aut casu fortuito, aut fortè fortunâ obtingens, aut improvidè ab eadem acceptus, ut quondam stultus inter Lacedæmonum erat, sed singulari Dei providentiâ, eidem in Sponsum assignatus, atque adeo juxta omnes rationis regulas attributus: conveniebat ergo, illum non solum nobilitate profapia, quæ verè regia erat, sed moribus etiam & indole, genio, & corporis compositione præ cunctis aliis virgini magis assimilari, cùm palam notum sit, primò omnium inter Sponsus

æqualitatem desiderari. Unde ego
 haud malè conjicio, non usque adeo
 à vero alienum esse, quod præclari Do-
 ctiores affirmarunt, fuisse illum ab u-
 tero materno Sanctitate dotatum;
 quamvis enim de hoc irreffragabilis
 veritas non habeatur, nihilominus non
 absque solido fundamento conjici po-
 test, de eo, qui Sponsus Virginis fu-
 turus erat, fuisse illum præ omnibus
 maximè similem, & conformem illi,
 cui assignabatur. Si enim secus foret,
 nullum porro dubium esset, & Jere-
 miam & Joannem Baptistam similio-
 res Virgini fuisse, cum uterque prius
 sanctus, quam in lucem hanc fuerit
 editus, nec satis intelligi posset, quâ de
 causa geminis hæc talis obtigerit
 prærogativa, quorum, ut manifestum
 est, uterque Christi Propheta erat, ille
 quidem procul & è longinquo, hic au-
 tem præsens & proximus, id ipsum ta-
 men privilegii negaretur illi, qui
 non tantum Christi Tubicen aut pro-
 dromus erat, ut illi fuerant, sed ejusdem
 Cultos, Nutritius, Præceptor & Pater,
 si non naturâ & veritate, appropri-
 atione saltem & apparentiâ. Doctrina
 eximia Divi Thomæ est, quanto ali-
 quid Principio suo vicinior est, tanto
 prærogativas illius & proprietates
 amplius participare; ita splendor
 soli proximus magis effulgurat, &
 calor igni vicinissimus magis ex-
 sua, sicque vos ipsi noctis, aquam,
 quam hauritis, eò magis limpidam,
 pellucidam, ac chrystallo similiorem
 esse, quo fonti suo, ac primæ scaturi-
 gini vicinior accedit. *Pariùs ex ipso
 fonte petuntur aqua.* Hæc cum ita sint,

quid porro suspicamini, Josephum,
 qui & affinitatis vinculo, & officij
 dignitate tam propinquus erat omni-
 sanctitatis fonti universali, aut mino-
 rem plenitudinem, aut perfectionem
 longè inferiorem ab eodem partici-
 pâsse, quàm illi, qui à prima scaturigi-
 ne longius distabant? Quis enim, si
 unam Virginem excipias, familiarius
 cum Christo egit, Josepho? quis illum
 frequentius intra brachia complexus
 est? quis arctius strinxit sinu? quis pres-
 sius collo admovit? quis sæpius dis-
 suaviatus est, eidemque blanditus?
 quis ejus præsentia fruitus, & contu-
 bernalem & nutritium egit? quis titulo
 meliori dicere potuit, Tu meus es?

III. Dixi, meliori titulo: quamvis
 enim probè sciam, Josephum nullam
 penitus cooperationem aut concur-
 sum ad æterni Verbi temporalem ge-
 nerationem præstitisse, nihilominus
 tamen, cum verè maritus esset illius,
 quæ Christum genuit, certè consequi-
 tur, si mea me non fallit opinio, posse
 omni rigore à Josepho dici, Chri-
 stum suum esse. Audite me Juriscon-
 sulti: nec enim ego vos civilium insti-
 tutionum tam rudes, neque vestris in
 legibus tam parum versatos credide-
 rim, ut nesciatis, ad hoc ut vestrum
 quilibet fructus cujuspiam verè Do-
 minus sit, minimè necesse esse, aut il-
 lum vel feminasse, aut insitione ino-
 culasse, aut plantasse, aut quovis alio
 modo ad ejusdem progerminationem
 concurrisse, sed satis esse eundem in
 proprio fundo natum. *In suo solo: mo-
 do enim in vestro solo nascatur, sive
 tellus fertilitate spontaneâ eum pro-
 ger-*

germinare faciat, seu cœlum producat miraculosè, semper cum veritate, vestrum dicere potestis. An non ita est? Hoc posito, repeto: probè mihi perspectum esse, Josephum non concurrisse ad fructus illius productionem, qui palmari miraculo in Mariæ utero germinavit, quæ terra virgo erat, sed dicite, an non ille soli hujus, & fundi Dominus erat? Erat enim vero; in hoc enim, si Apostolo credimus, matrimonii essentia confi-

^{1. Cor. 7.} *stit: ut mulier non habeat sui corporis potestatem, sed vir, & similiter vir non habeat sui corporis potestatem, sed mulier. Quamvis consensu mutuo, pars utraque hac potestate possit non uti. Si ergo fundus iste, in quo fructus generatus est, de quo loquimur, verè Josephi fuit, certè consequitur, posse fructum talem proprio loquendi rigore suum dici: si ergo Josephus illi, qui omnis sanctitatis origo est, ac principium, tam stricte conjunctus atque unitus fuit, ut illum suum agnoscere, suum vocare possit, & illo velut suo frui, cui vero simile videri possit, Josepho minùs obvenisse ab eo, quem omni jure suum dicebat, plùs verò eis, ad quos nullo dominij titulo thesaurus hic spectabat. Quis enim unquam inventus est montis integri fossilis Dominus, & tamen auri penuria præ omnibus laboravit? quis in sua potestate fontem habuit, & aquæ nihilominus indigentissimus fuit? quis integrum possedit emporium, & tamen mercibus caruit? Hoc si verum esse inveneritis, & ego dicam, posse Josephum in manu sua omnis Sanctitatis*

Largitorem tenere, & tamen præ cunctis aliis carere sanctitate.

IV. Ex hoc ergo principio sanè pulcherrimo non absque solida verisimilitudine deducitur, non solum illum, quod unicè probate animus erat, in utero materno sanctificatum, sed de postea stabilitum in gratia, atque ab omni iniquitate præ omni alio mortalium alienum, dicamus audacter, neminem hominum in terra hac Josepho sanctiorem fuisse. Quidè neminem sanctiorem? forsan nonnullorum aures, aut anxias, aut delicatas, aut debiles offendi? quasi verò temeritatis notam mereatur is, qui in medium profert, ac ea ad se iocem comparat, quæ certare de magnitudine possint, arguique magis debeat quàm astronomi, qui sententiâ de veria stellarum inter se collatarum magnitudine ferunt. Verùm sit ita, quod vultis ergo à me fieri? an ut dicta vocem, & palinodiam canam? casum sanè: Erravi igitur, erravi dicendos: debebam dicere, Josephum sanctiorem fuisse quovis alio, exceptè, quod semper intelligendum est, unicè suo consorte. Quod si hoc dicere, temerarium judicatis, temeritatis arguitis Gerlonem celeberrimum Parisiorum Cancellarium, temerarium judicatis Bernardinum de Busto, temerarium Joannem Carthagenam, temerarium Isidorum Holanum, temerarium Suarezius, cujus tamen suffragium Academiæ integrè potest comparari. Sed forsan ille verbis obscuris & ambiguis utitur? Ipsismet au-

*dicte: Non existimo temerarium, neque
 improbabile, sed pius potius & verifi-
 mile, si quis fortasse opinetur, Sanctum
 Iosephum reliquos omnes in gratia ac
 beatitudine antecellere, quia ex scriptu-
 ra nihil est, quod repugnet. Nec ve-
 lim vobis persuadentis, tantum virum
 aut errore calami, aut fervoris impetu
 quodam hanc scripto tulisse sen-
 tentiam, nec æquã satis iudicij truti-
 nã ponderasse dictum illud celebre,
 quod vos jam tacite animo voluitis,
 ut eidem opponatis, prævidit enim
 hæc omnia perbene, quantum verò
 præsens effectum attinet, inter alia re-
 sponã peracutè notavit, quòd inter
 exemptiones odiosas, qualis & illa
 videtur: non surrexit major: nun-
 quam rigore legis illi comprehendantur,
 qui ratione sublimissimæ digni-
 tatis semper intelliguntur exempti,
 & excepti, nisi contrarij specialis
 mentio adjungatur. Quis autem infi-
 cias ierit, in casu nostro talem facili-
 tate credendum Iosephum, velut il-
 lum, quem constituit Dominus super
 familiam suam. At quam illam? Prin-
 cipalem nimirum & primariam, quæ
 que absque medio ad obsequium
 unionis Hypotheticæ ordinabatur:
 Constituit sua matris solatium, consti-
 tuit sua carnis nutritium, constituit
 denique, Bernardo teste, constituit so-
 lam in terris magni consilij coadjuto-
 rem fideissimum. His ergo Authorum
 tam gravium fundamentis innixus,
 eorumque autoritate animatus re-
 peto denuo, perquam probabile esse
 Sancto Iosepho neminem alium san-
 ctimoniam præcelluisse, sed illum po-*

tius eorundem cuicumque, nec id so-
 lum ob adducta rationum momenta,
 sed ob illas quoque magis splendidas,
 succoque pleniores causas, quas vobis,
 si mentem placet advertere, proponam.

V. Probè vobis notum est, ex æ-
 quo requiri, ut thori consors neminem
 majori amore prosequatur, quàm
 maritum, de nullo alio majori affi-
 duitate cogitet, pro nullo preces fun-
 dat ferventiores, estque omnino con-
 jugalis amoris perfectioni consenta-
 neum, ut marito tantum felicitatis
 & fortunæ optet, quantum sibi ipsi;
 si ergo hoc vos inter accidit, quis vel
 animo concipere possit, Mariam huic
 debito non integrè ac ex abundanti sa-
 tisfecisse? An non enim Ioseph
 summo illam amore ac reverentia
 est prosecutus? suos illi labores, suos
 illi sudores dicavit, an non mille se
 periculis ejus amore exposuit? certè
 nil aliud ipsis deerat, quàm quòd con-
 tinuò apum instar in uno viverent
 alveari, omni corporis commercio
 inter eos, intercedente destituti, inta-
 cti semper & illibati. Hoc tamen
 pias Virginis in sponsum Virgineum
 flammæ augere visum est, non restin-
 guere, hinc enim clariùs perspicie-
 bat, se à consorte suo amari, non con-
 cupiscentiæ carnalis, sed cælestis cu-
 jusdam benevolentiae affectu. Satis
 enim illi erat ulum imitari, quæ viti
 jungitur ob id solum, ut matrimonij
 onera sustentet, non verò ut fructum
 ejusdem recipiat. Ego sanè hac de
 causa firmissimè credo, Mariam erga
 neminem mortalium, amore adeò in-
 tensò, sincero, ac cordiali flagràsse,
 quàm

quàm Josephum ; quantas ergo pro ipso preces fuderit ? quantum illi gratiæ obtinuerit , quantum impetraverit gloriæ ? quod quidem bonum est præ cunctis aliis amanti desiderabile. Artemisia amorem suum erga confortem Mausolum nobiliori monumento testatum relinquere non posse censuit , quàm si ejus memoriæ Pyramidem erigeret , totiùs orbis miraculum. Sulpitia Lentulo suo amorem testata est , exilio voluntario ejus causâ suscepto. Chilonides amore Theopompi duro se carceri mancipavit. Portia Bruto suo amorem contestata est ardentes deglutendo carbones. Iphierata , ut Mitridati ostenderet vim amoris sui longè maximam ; fœminini sexus oblita truncatis manu masculâ pulcherrimis cincinnis , tractandis equis , hastis vibrandis assuevit , illumque animosè conflictus inter & prælia infecuta est. Si ergo illæ ipsæ fœminæ , quæ minùs tamen Virgine nostrâ sponfos suos amarunt , amore eorundem , tam fortia aut agere , aut pati tanta non dubitarunt , quid Maria fecerit , quæ omnibus antecelluit amore ? an quidpiam , quod suarum erat partium , omiserit , quale erat , se pro ipso interponere , ac Deo supplicem fieri , ut omni virtutum splendore ac cumulo adornaretur ? Certè Ecclesiasticus haud parùm mulierem carpit , muneris in hoc implendi immemorem aut incuriam : *Mulier , qua non beatificavit virum suum.*

Plin. l. 36. c. 5.
Plutarc.
in Diom.
Polion.
l. 8.
Val.
Max. l. 4. c. 6.

Eccles.
25. 32.

VI. Quanquam nec hunc etiam affectum consequi virgini difficile ac-

cidit : nescio , quæ vis & efficacia sanctimonix mulieris insit , ut seipsa in maritum etiam discolorum transfundatur : *Vir infidelis , sanctificatus est per mulierem fidelem* , Divo Paulo testante : id sanè , nisi crederem superfluum , quamplurimis vobis , iisque eximij exemplis demonstrarem , ut palam est in Theodelinda erga Agilolphum Longobardorum , in Ingonda ergo Hermenegildum Gothorum , in Clotilde erga Clodoveum Francorum Regem , aliisque quàm plurimis profapix minùs Illustris , ut in Cæcilia , quæ Christi Martyrem sponsum suum Valerianum reddidit , aut in Beigida , quæ Monachum fecit virum suum Ulfonem. Quis ergo posthac dubitet , sanctitatem Mariæ , tam eximiam , tam grandem , tam superbundantem non etiam in cor Josephi plenissimè transfusam , cum ille super naturâ & mirâ animi propensione in id ferretur , longè magis , quàm nubes rorida ad recipiendam solis imaginem ? Certum est , obitum simplicem & improvisum Personæ virtutis , & à nobis æstimatæ , nonnunquam acres admodum ad sui imitationem stimulos in nobis excitare. Hac de causa , de Sancto Luciano in fastis vitæ ejus rem miram legimus , eum mirum solo vultu gentiles ad fidem convertisse , quod alii editis miraculis præstitere , adeo quidem , ut quoties eidem Maximinus Imperator loqueretur , antequam ad mortem illum condemnaret , non nisi interpositâ geminos inter vultus cortinâ , pro Atheniensium more , ubi agendum erat

com. reis capite damnatis, id præstiterit, id veritas, ne solo aspectu Luciani, velut pio fascino ad Christi fidem amplectendam etiam nolens inclinaretur. Nec solum justorum aspectui, sed & eorum statuis, simulachris & imaginibus, tanta sæpissimè vis inest, ut minimè mirum videri debeat, tantum olim in Dei Ecclesia ab inferis & dæmonibus, contra sacras Cœlitum imagines bellum excitatum, cum solo eorum aspectu, quàm plurimi, tantum fervoris conciperent, ut hic ultra ad martyrium curreret, ille ad poenitentiam moveretur, hic ad dolorum tolerantiam, ille ad alios non minus arduos actus virtutum stimularetur; verbo ad supremum sanctitatis apicem aspirarent, conceptis ex solo Cœlitum aut Imaginum aspectu iis flammis, quæ ad suprema quæque sectanda ignavos incendunt. Certè Divus Joannes Chrysostomus solà D. Pauli aspectà imagine ferventissimo zelo accendebatur, S. Gregorius Nyssenus ex effigie veteris Abrahami totus dulcissimo pietatis affectu dissolut, singulariter tamen Beatissimæ Virginis Icones in humanis animis admirandos effectus suscitare palàm est, jam convertendo protervos, jam tepidos & algentes inflammando, jam animos suggerendo tentatis, ac in Sanctorum cordibus ardentissimos charitatis æstus, aut Religionis, honestatis, mortificationis, pudoris ac verecundie, & fidei igniculos excitando, ut inter alios de se ipso D. Bernardinus testatur, splendor ingens magnæ illius familiæ S. Francisci, cujus Sera-

phinos terra veneratur. Qui ergo fervores, & quæ flamma, & scintillæ charitatis, quæ incendia, qui amoris Vesuvii, in animo Josephi excitari debebant, dum peridius & pernox obversantem ob oculos contemplabatur non emortuam imaginem, sed vivam Mariæ personam, cum illa aut loquenti auscultaret, aut loqueretur auscultanti eam, quocunque eundem erat, comitaretur; una utrique cohabitanti domus, una utrique eidem mensæ assidenti victus ratio, ita ut mutuà, quæ conjuges inter solet intercedere, usi necessitudine non observare modò cuncta quæ in oculos veniebant, sed & in intimos penè animi recessus possent penetrare. An non credendum est, ex occasione tam commoda, & opportuna, Josephum in virtute eò progressum, quo majorum aut posterorum nullus evaserit? quis enim est, qui vel in æmulatione virtutum, vel imitatione exemplorum, vel premissis Mariæ vestigiis gloriari possit, se sponso ejus sanctissimo præcelluisse?

VII. Verùm ultra progrediamur: *Nubentem Regina, consequens est, Regem fieri.* Hæc enim, quantum ego comprehendere possum, lex universalis sit oportet, in qua nulli exceptioni, ad ætatem usque nostram, in ulla natione aut seculo locus patebat. Quamvis enim, ut communi omnium ore loquamur, vanum sit credere, mulieris nobilitatem subitò in virum transfundi, cum omnium judicio mulier à viro, non vir à muliere nobilitatis decus trahat, atque adeo generis splendorem deperdat illa mulier, quæ plebejo

plebejo jungitur, nec vicissim creatur nobilis plebeius, qui foeminae Nobili copulatur, nihilominus tamen huic regulae locus minimè patet, quotiescunque mulier, aut matrona praegrandi dignitatis titulo pollet, multoque minus, si illa status amplissimi Domina est, aut absoluto regimine fruitur, tunc enim verò, si Baldo & praestantissimis Jurisconsultis fides adhibenda est, maritus conditionem mulieris sequitur, non vicissim mulier fortunam mariti. Quisquis ergo reginae sponsus est, tametsi pastor, aut bubsequa, Regem induit, omnesque titulos ac thesauros participat, sorti & fortunae reginae annexos. Hac de causa, quod Jus imperij Marcianus habuit, quam quòd Pulcheriae sponsus esset, quamvis pacto mutuo inviolabilis Virginitatis? Quid juris ejusdem erat Anastasio, nisi quod Ariannae maritus esset? Quid Paphlagonio, nisi quod Zoen duxisset, quarum singulae Augustarum titulo clarebant. Jam ego scire pervelim, Auditores, an ullus vestrum aut in controversiam ducat, aut revocet in dubium, Sanctorum omnium Reginam Mariam esse? si tam iniquus inter vos judex esset, non tantum Epiphanius quidam, aut Basilius, aut Bernardus eum mendacii argueret, verum quaevis anus aut vetula, quae choris integris consonantibus hodie cantatam fuisse meminerit: *Regina Sanctorum omnium, ora pro nobis.* Si ergo Maria inter omnes caelites Regina est; convenit sanè juxta universalissimam regulam paulò antè datam, Sanctorum omnium Regem Jose-

phum esse; si ergo Rex est, quomodo ullo Sanctorum minor esse poterit, quorum se regem esse meminit? qui fortitudine Rex est, omnes alios virium robore superet, necesse est; qui sapientià Rex, omnibus necessario sapientià debet antecellere, qui pulchritudine Rex, omnibus necessario praestare formam debet? cur ergo non de sanctitate major sit omnium, qui rex Sanctorum est? Sufficiat igitur dicere, Auditores, magnum Josephum sponsum Virginis ideo fuisse, ut verissimilitudine nimium quantum solitè & efficaci demonstraretur, omnem virtutis cumulum & plenitudinem in illo fuisse aggregatam; *Mulieris bona virtus vir.* Id quod multò amplius elucidescit, si attentis omnibus titulis illius admirandos ponderemus, ob quos Virgini fuit desponsatus.

VIII. Fuit ergo eidem Virgini sponsum datus, non ut esset violata, quantumvis justissimus, sed cultos fidelis illius pudicitiae & integritatis virginalis, quam in ipsa inveniebatur; quae ergo, hocposito, continentia puritas, quis candor eidem conveniebat, ad severitatem tanti debiti necessarius! Nonnullorum opinio est, fuisse se in illo aut extinctum omnino, aut sopitum omnem fomitem carnis, quamvis id alii negent. Sed parum hoc interest, si in ipso virtus animi corporis privilegio aequivaleret. Certum enim est, Virginem semper conjugatione cum Josepho suo vivere potuisse, ut Lunae similis fieret, quae sexaginta propè saeculorum experientia novit, quòd, tametsi soli, juxta

Baldus
in cap. si.
gnificavit.
co.
lumn. 1.
Rescript.
Et alij
apud Ti-
raquellu
de Nobil.
c. 18.

Sigonius
l. 13 de
Imp. Oc-
cid. Et
Baroni-
us in
Annal.

externam apparentiam in amoribus
 fit, ab eodem blandis oculis aspiciatur,
 splendoribus adornetur & luce,
 nullum tamen periculum fit, ut ab
 illo tangatur. Ita pariter Josepho
 plene confidens Virgo, poterat cum
 illo comparere in publico, poterat
 cum eo morari clam, & in occulto,
 noctu diuque, conclavi clauso & ap-
 erto, in omni loco, aut populi fre-
 quenti celebri aut solitario, illique
 solue sollicitudine etiam minima
 cohabitare. Quam altis ergo radici-
 bus virtus illa in corde Josephi defixa
 fuerit, quæ in conuersatione tam fa-
 miliari & domestica, illasam semper
 Virginitatem Mariæ esse voluit, illam
 dico Virginitatem tam nobilem & ex-
 cellentem præ omni alia, tamque in se-
 le zelosam, ut omnino quondam tur-
 baretur, cum vel semel etiam cum An-
 gelo sola tractaret, humanam formam
 conspicuo. Ad alia quod attinet, cu-
 stodienda illi erat hæc virginitas, tantâ
 arte & industriâ, ut omnes iuxta ea,
 quæ foris patent, oppositum judica-
 rent, ne partus Mariæ Sanctissimus
 illegitimus crederetur, & ob id ipsum
 aut Matris honor & vita, aut filij ex-
 istimatio & autoritas in discrimen
 adduceretur. Quantâ ergo prudentiâ
 in negotio tam arduo dotatus esse de-
 bebatur Josephus, quantâ cautelâ & cir-
 cumspicione? quàm maturi ipsum
 iudicii, quàm perspicacis & providæ
 mentis eum esse oportuit, ut eo modo
 cum Virgine ageret, ut se unâ mari-
 tum sponsæ amantissimum exhibe-
 ret, debito illam honore prosequeretur.
 Certè satis est, talem euasisse
 R. P. Signeri Quadragesimale.

Josephum, ut demonem ipsum de-
 ciperet, quemadmodum expressis ver-
 bis Sanctus Leo, Ambrosius, Basilius,
 Bernardus, Hieronymus, Dama-
 scenus alique plurimi, magnum in
 hoc Ignatium martyrem secuti affir-
 mârunt, ex quorum omnium do-
 ctina constat, malignum inimicum
 longo temporis intervallo Christum
 pro legitimo Josephi filio, sicut &
 plebs iudicabat, habuisse. Hoc si à
 nobis ob auctoritatem tantorum Do-
 ctorum concedendum est, vobis judi-
 candum relinquo, quanta illius Sa-
 pientia fuerit, qui vasrum adeo, & ver-
 sippellem arbitrum elusit, & summo im-
 postori imposuit. Ex hoc ergo ad lon-
 gè ampliora eruenda assurgo; video
 enim me hodiernâ die illi similem es-
 se, qui betillos piscatur, hic, si vel uni-
 cum capit, certo quasi pignore ac-
 cepto, securus spei est, longè plures
 à se reti concludendos. Si enim Jo-
 sephus omni studio in id incumbere
 debuit, ut verus Christi Pater crede-
 retur, etiam Christus reciprocè ali-
 quod in eo studium collocare de-
 buit, ut verus Josephi filius haberetur.
 Verùm, quid ex hoc consequitur? id
 sanè, Christum formam Josepho si-
 millimam assumere debuisse, nimi-
 rum eam faciem, eam carnis figuram
 & colorem, ea lineamenta, eos gestus
 & vultus aspectum, eum gressum, &
 eandem corporis compositionem,
 cum adeo ex natura filii proprium sit,
 genitoribus assimilari, ut ob id etiam
 eorum imagines appellentur, Eccle-
 siastico teste, in filiis suis cognoscitur Eccl. 10.
 vir: Adeo ut Lybiæ populi, inter quos
 V v v mutua

Apud
 Suarez.
 in 3. p.
 q. 29. in
 Comm.
 a. 1.

RI
 males

et

mutua uxorum communicatio in usu erat, cum prolem cuius propriam vellent assignare, & curam posthac paternam committere, aliud, si Polybio credimus, non fecerint, quam ut accuratè perquirerent, cuiusnam formam vultu referret, ut de dubio prolis genitorè sententiam ferrent. Quantis ergo honoribus Dilectum sibi Josephum DEUS affecit, dum humanæ carnis formam induturus, Josephi lineamenta cunctis aliis anteposuit, utque magis velut filius patrem præ se ferret, ac repræsentaret, similis illi, & alter Josephi videri volebat. Conveniebat sanè, etiam exteriori formâ Josephum altissimam sanctitatem spirare, adeo ut dignitas in ipso humanâ major, ac decor quidam Angelicus, & Majestas DEO quodam mortali minime indigna ac indecens resplenderet.

IX. Verùm quid dico? hæc enim dona vulgaria sunt, & leves gratiæ, si cum iis, quas in medium afferre animus est, in comparisonem veniant. Silete cæli! silete? Ponite o venti, & attoniti auscultate o Angeli! quotquot estis, cuiuscunque tandem Hierarchiæ, quod nisi fides præciperet, credi non posset. Deus ille, à quo legem suscipiunt creaturæ omnes, ratione dotata, & ejusdem expertes, ille orbium, & sphaerarum cælestium Dominus, ille fortis & fortunæ moderator, ille cui principatus subjacent, & cum reverentia parent, sub quo curvantur, qui portant orbem, hic DEUS ipse, ut filius Josephi appareret, eidem voluit obedire, ejusdem disciplina

domesticæ subijci, ac gubernationi paternæ, & quasi suimet inopos esse, nec aptus ad se regendum, se ejus potestati submitit: *Et erat subditus illi.* Hinc ratiocinamini, quam excelsi generis & nobilis, & quarum dotum esse debuerit ille, qui ad gubernationem Dei hominis electus est. Acute dicit Philo, sicut qui bruta gubernat, bonis altior sit necesse est, ita qui hominibus moderatur, excelsior homine. Qui ergo non soli, & puro homini, sed Deo moderatur, quem illum esse conveniebat? Cælum Josepho infansulum Jesum consignavit, ut illum infans, quas administrari Regis imperstruxerant, subduceret, ut illum à periculis in regione extera occurrentibus tutum redderet, ut ei se locum, per aspera itinerum, per ignota locustudinum, per spissa umbrarum preberet, ut illi de victu, vestituque, habitatione, lecto, & suppellectile provideret, atque quavis datâ occurreret in quavis calamitate, quam nec motorum suorum excellentiam, nec personæ dignitatem pensi habere, dum carnem induit, subire decreverat, tutorem ac curatorem benevolum dgeret. An non ad tanti muneris excellentiam, cui etiam Setaphinorum claritas haud sufficebat, cælum hominem hunc dignissimum elegisse vobis videtur? dum ex tanta mortalium massa & numero, solum Josephum elegit, ipsique soli confidit.

X. Et sanè imposito sibi munere tam bene functus est Josephus, in gubernando non solum, verum & curando infante Deo, ut ipsi cum ver-

Iob. 9.
13.

rate dicere posset: Tu mihi vitam dedisti, quamvis enim vitam ipsi non dederit, nihilominus tamen matris instar eandem conservavit, contra illos, qui jam ferrum & enses strinxerant, ad eam eripiendam. Quis autem ignorat, tanti esse servare vitam, quanti dare? nisi forsitan amplius sit; dare enim vitam opus naturæ est, at servare illam industria. Verùm, quidquid sit: certè homo ille, cui Deus vitam debebat, grandibus à Deo privilegijs dotatus esse debebat, Deoque propinquus, ac cum excessu quodam Deo in paucis charus: *Qui custos est*, ait Salomon, *qui custos est Domini sui, glorificabitur*. Si enim hanc solam ob causam, uti palàm est, Mardochæus ad honores regios ab Assuero erectus est, tantæ potentia Monarcha, an non & in JESU Christi Monarchia, ad eosdem exaltatum esse credam Josephum? Ita enim vero, & amplius quidem? Mardochæus sanè unicum suæ fidei dedit specimen, dum insidias vitæ Domini structas detexit, Joseph autem fidelitati laborem superaddidit, dum non solum insidias ab Angelo revelatas detexit, sed insuper rarâ prudentiâ eadem evitavit, elusit, & irritas reddidit, ac nullas. Ex quo mihi iterum verisimile videtur, eundem in cæli gloria primis honoribus perfrui, sibi ex pluribus titulis debitis, adeo ut cedat quidem Virgini, suæ consorti, verùm de reliquo, & ipse thronum possideat, ipse teneat solium, ipse sceptrum gerat, ipse coronâ fulgeat, regis instar, soli regum regi subiectus.

XI. Verùm quis hoc porrò mire-

tur? cùm supra communem mortali-
 um conditionem in tantum Josephus
 erectus sit, ut majora & sentire & lo-
 qui, quàm de quovis alio, de ipso con-
 veniat, cumque in quamplurimis à
 vulgata & universali loquendi for-
 mula eximere necesse sit. Omnes sanè
 ceteri homines, postquam Deo fece-
 rint, quidquid suarum erat virium,
 tandem ingenuè fateri debent, cùm *Job. 22.*
feceritis omnia, dicite servi inutiles su-
mus. Deo enim nemo verè utilis esse
 potest: *Quid prodest DEO, justus Luc. 17.*
fuertis? dicebat quondam ille Jobi ami-
 cus. Tamen enim victimas DEO
 immolemus, famem Dei pecudibus
 nostris non satiamus; tamen thure
 illi & accerrâ litemus, Deus odora-
 mentis illis nostris & aromatibus
 non afficitur, cùm enim nullâ re indi-
 geat, nihil illi penitè conferre possumus.
 Verùm ô prodigia inaudita? conformiter his regulis sententiam
 de Josepho ferre nullus ausit. Ille enim
 non solum Deo dicere potest, se ser-
 vum illi utilem fuisse, verùm & neces-
 sarium, dum suo labore & industriâ
 id effecit, ne per vias publicas eleemo-
 synis cogendis mendicus oberraret; ip-
 se effecit, ne Deus Homo fame more-
 retur, ne gelu & frigore algeret, ne nu-
 ditate erubesceret, verbo in omni, quam
 homo pati poterat, necessitate, prom-
 pto illi auxilio opitulatus est. Insonet
 ergo, insonet, inquam, tuba illa su-
 prema, promulgetur judicium univer-
 sale; aperiatur tribunal illud grande, ad-
 unentur justi, concurrant rei, Judex
 ipse compareat, & quantum iratus re-
 probis, tantum Electis amabilis ac gra-
 tiosus eisdem consolans alloquatur:
 V v v 2 fame

fame laborabam, vos me pavistis; siti ardebam, vos potum me refrigerastis; peregrinus eram, vos me collegistis; nudus eram, vos vestimenta præbuitis. Ad hæc sanè dicta oculos erigent Iusti, rei novitate attoniti, ac coacti respondebunt: Noli ô Domine, noli ô Deus in hunc modum loqui, quamvis enim magno amore Te fuerimus complexi, heu miseri nos, ubi unquam occasionem nacti sumus, tantam erga te pietatem exerceendi? quando enim te famentem vidimus, ut cibo tibi succurrere liceret? quando sitientem, ut potu restaurare? quando peregrinum, ut intra Penates recipere? quando nudum, ut veste contegere? Certè ad vindicandi oraculi sui veritatem, si id, quod est, eloqui placet, nil aliud Christus respondere poterit, quàm quidquid in pauperes & egenos à nobis collatum est, illud à se velut sibi collatum reputari: *Quod uni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis.* Verùm si de Iosepho sermo est, minimè sanè ad hæc interpretationes recurrendum est; Ille enim propriè & verè affirmare, ac asserere poterit: *Esurivi, & dedisti mihi manducare, sitiivi, & dedisti mihi bibere, hostes eram & collegisti me, nudus & cooperuisti me.* Anne ad hæc vel obstupescere poterit Iosephus rei novitate attonitus, aut præ modestia tergiversari? quin potius Iudici suo, quondam existimato filio suo, dicere poterit? *Meministi, cum tener infans vix lustrum vitæ tuæ adjecisses, te unà cum matre tua, ex Aegypto in Palæstinam reduxi? O quoties per viam te fame languentem animadverti; ego autem panis pueritiam laborans, saltusque ac silvas ingressus è silvestri trunco fructum excussi ad Te pascendum: O quoties inter illos ardores, te siti anhelantem agnovi! & ego à fluminum crepidine remotus, montium juga conscendi, venamque undarum gelidam inter rupium saxosa scaturientem, ad te restaurandum inveni: Lassus eras sagittarum numero, & itinerum diuturnitate debilis, vix gressui promovendo sufficiens: & ego memini, quòd te in ulnis pondus amabile receptum, longæ viarum tractu brachijs portaverim, nec unquam expeditior mihi videri ingredi; aut incessu leviori, quàm cum tam suave onus succolleret. sæpius, cum in patenti campo nos obrueret, memini me pro te solo sollicitum, è vestibus meis parvulum tibi struere tentorium, ubi tutus desulcesceres; intra semitarum anfractus periculosos, nonnunquam latrones occurrerunt, cum de te solo anxius, intra densa virgultorum dumeta te abscondi, ne perderem. O quoties vidi te esurientem, & pavi te, vidi te sitientem, & potavi te, vidi te hospitium & peregrinum, & collegi te; & licet Tu ille eras, qui & aviculis pennas arcticolores, & mollem gregibus lanam subministras, nihilominus tamen vidi te nudum, & pannis meis te cooperui. Hæc omnia optimo titulo Iosephus Christo respondere poterit; si ergo tantam tamque grandem mercedem recipient, qui Christo sub pauperum persona opitulati sunt, quanto magis*

magis ille, qui propriae ipsius personae subvenit: *Qui recipit Prophetam in nomine Prophetam, manifestum est, mercedem Prophetam accipiet. Qui recipit justum in nomine justum, mercedem justum accipiet.* An non ergo & ille, qui recipit Deum in nomine Dei, mercedem DEI accipiet? hoc est mercedem, quae respondeat excellentiae & dignitati hospitis, quem recipit. Verum, quamvis haec omnia extra dubium posita sint, inficias sane non poterit ire Joseph, omnem suam gloriam sitam in eo potissimum fuisse, quod Virginis sponsus fuerit: *mulieris bona beatus vir.* Hinc ille occasionem nactus est, Patris affectum Christo exhibendi, & ab eodem reciproca accipiendi obsequia filio consentanea; hoc illum ad tantam felicitatem, ad tanta promovit merita, ad tantos honores, ut & ille de Virgine verè dicere possit, *veniant mihi omnia bona pariter cum illa.* Si ergo Josephus ceteris caelitibus à nobis haud inferior, sed excelsior omnibus, ut plurimorum mens est, habeatur, id, nisi fallor minimè ipsis injuriam vertitur, verteretur autem Virgini, si mea me non decipit opinio, si oppositam partem tueremur. Quis enim honor esset Reginae, si ejusdem subditi, Reginae sponsus dignitate antecellerent? & non potius sponsus Reginae subditos & Vasallos? quin si Christus ipse non designatus est, Josephum sibi ipsi antepone, dum se eidem non una duntaxat die, sed triginta annorum spatio subjecit, subditi instar, servi instar,

tironis instar, in officina Magistrum sui constituti: *Obediente Domino (omni rigore veritatis) Obediente Domino voci hominis.* Omnis ille, quicumque ulli caelitem Josephum postponit, mentem primò ad id, quod facit, advertat, & postea, quid haec in parte tenendum sit? statuat, ac decernat.

P A R S A L T E R A.

XII. **U** Num adhuc fortasse dubium in animis vestris superesse posse videtur, quod vobis succinctè & breviter eximendum est: si enim Divus Josephus inter caelites tam illustris, tam eximius, tam sublimis est, quin omnium, ut dicebatur, antesignanus & Coriphæus, cur ergo Ecclesia festam illius lucem non iis acclamationibus & applausibus celebravit, qui praesuppositis tantis ipsius meritis debebantur? cur illum minori potius cultu venerata est, quam caelitem plurimos, haud paulò ipso inferiores? adeo, ut longo temporis intervallo nec divini officij consuetum de illo pensum recitaverit, nec caelestis sacrificii Lyturgiam in ipsius honorem obtulerit, imò pauculis ab hinc annis, festam illius diem ritu publico praeeperit celebrari? Placetne, Auditores mei, ut causam in compendium redactam verbo dem unico? dabo. Hoc totum ea solùm de causa factum est, quod Divus Josephus inter Caelites tam illustris fuerit, tam eximius, tam sublimis, cunctisque aliis, meritorum gloria, qualem

sem supra diximus, felicissimè superior. Video, hoc vobis mirum videri & insolitum; sed advertite animos, rem declarabo. Erant in Dei Ecclesia jam inde à primordio maligni quidam, quos inter caput erat hæresiarcha Cerinthus, qui, ut gloriæ DEI humanam naturam indui detraheret, docuerunt, Christum è carnali copula progenitum, atque adeo, uti verus erat Mariæ filius, ita pariter & Josephi fuisse, blasphemia, ut palàm videtis, horrenda! Ad hanc confutandam necessarium erat Ecclesiæ, omni labore & industria adhibita eniti. Cùm verò animadverteret, si magnum Josepho inter populos pretium & nomen faceret, haud aliter fore, quàm scelestis illis anam & tela subministrare, quibus & catholicam veritatem impeterent, & suos tuerentur errores, dum eos inter simplicium turbam, quasi colore obducto inaurarent, & fide digniores facerent; quid fecit sapientissima? contrariam penitus partem arripuit, exigua de Josepho existimatione monstratâ, & opinione vulgari, multis illum exteriori apparentia postposuit, qui tamen, si meritorum cumulum aspicias, pares illi esse haud poterant. Hæc sanè rara illa prudentia erat, quæ necessariò ab Ecclesia ad conservandum illibatam Christi honorem adhibebatur. Unde nolim ego hic loci imitari nonneminem è Neotericis, de cætero haud ignobilem, qui ad Josephum conversus totius mundi nomine veniam ab ipso deprecatus est, ob exiguam æstima-

*Stephan.
Bimti
de S. Ioseph c. 2.*

tionem, quam tanto ætatum ac colorum cursu de ipso habuerat. Hæc ego, inquam, haud fecerim, Auditores; novi enim sæpe sapius res magnas diu incognitas delituisse, maximè vulgo, & inculta plebi, adeo ut sol ipse Planetarum omnium maximus, non modico tempore, haud parùm minor illo, qui erat, habitus fuerit, cùm Empedocles eundem unius pedis longitudine dimensus sit: nec me later, etiam in oceano orientali non omnes simul divitias, & thesauros cuiusvis notos fuisse, nec pretiosorum lapidum naturas, ac proprietates, nec electissimarum herbarum virtutes. Verùm minimè opus habeo ad hæc effugia eluctari; Ecclesia enim à Deo specialissimo lumine in cunctis operibus dirigitur & gubernatur: unde ego crederem, si debitus honor, qualis in presentiarum confertur, non fuit à populis Josepho collatus, id enim vero providentiam fuisse, consilium, & ceterum, non verò negligentiam aut solitudinem, quam publicâ veniæ petitione necesse sit deprecari.

XIII. Jam verò cùm ad stuporem usque plena veritas velut in luculentissimo meridie pateat, error foret omnino excusatione indignissimus, eundem non honorare, nec ullum periculum est, ne obsequia eiusdem attributa Christi honorem & gloriam, aut inumbrent, aut obsculcent. Si ergo ita est, dicite Auditores, qui vestrum est, qui in charissimorum patronorum suorum Catalogum non velit primo loco Josephum adlegere?

reliquis sanctis, quis enim hoc negaverit? grandis penes DEUM stat auctoritas, sed tandem hi omnes petunt & supplicunt, non verò imperant, aut præcipiunt; Josephus verò in statu tam excellenti positus est, ut quemadmodum auctor Gerson affirmat, non impetret tantum, sed & imperet; non impetrat, sed imperat: nec credendum est, Christum etiamnum in caelo filialem illum, si ita loqui fas est, erga Josephum amorem exuisse, illamque filii observantiam, quam in terris existens eidem exhibebat; quis ergo porro dubitet, ejus patrocinia à Christo ut mandata paterna susceptum iri, ac ut talia proprio, & prompto annutu adimplenda, obediens, (ut quondam in terris, ita non minus in caelis) obediens Domino vobis hominis. Omnes ergo, omnes illum in protectorem eligant, ingenti fiducia freti, eum titulis sufficientissimis instructum ad salvandos omnes. Hunc eligant Sacerdotes, ut addiscant, quantà deceat reverentià DEI filium quotidie intra manus tenere. Hunc eligant conjugio ligati, ut tandem pacem & maiestatem intra zelotypiæ tumultus inveniant. Hunc eligant Virgines, ut corporis integritatem custodiant. Hunc peregrini, ut Ducem itineris fidelem nanciscantur. Hunc artifices, opificesque, hunc pauperes & egeni, hunc Nobiles & Illustres fortis injuria ad vilem conditionem redacti;

hunc Patres eligant, ut filios dirigere, hunc heri ac Domini, ut familias gubernare doceantur. Hunc Principes ipsi, ut subiectos feliciter regant populos, etiam grandes & potentes: sed præ omnibus hunc eligant moribundi, fellicis & suavis unà agonis cupidi, qui ob id singulariter nomina sua dederunt sodalitati illi tam salubri, de bona morte, quam hodie tam florentem inter vos intueor. Mortuus est Josephus assistente ad dexteram Jesu, ad lavam Maria, Jesus & Maria proprio ore animam ejus Deo commendabant, Jesus & Maria oculos manu propria clausurunt; quod si ille, uti fide dignissimum est, solo divini amoris excessu, & loquens quidem animam reddidit, quæ alia verba velut suprema moriens habuisse credendus est, quàm illa dulcissima: *IE SV & MARIA!* O nos fortunatos? si & nobis impetret privilegium tam fortunatum! Ita est Auditor, hoc ab illo constantibus votis efflagitemus, nec porro dubii hæreamus, si enim à nobis talis, qualis est, haberi voluerit, poterit in mortis nostræ articulo secum in cubile nostrum, Jesum & Mariam adducere, ut illos intuentes, & ad illos anhelantes, etiam velut amoris deliquio resoluti, intra sinus eorum & brachia expiremus, expiremus, inquam, suavitate cælesti, quam vobis, quotquot estis exopto, in osculo Domini, Amen.